

*
**

Леля Мара забрави бюфета
[отключенъ
и за туй пакостъ страшна се случи.

Панчо нашъ бутна съ лапа вратата
скри се вжтре и. . . стана бедата.

Бенедето следѣше го зорко —
(Панчо братко, тежко ти и горко!)

И щомъ се яви леля Мара,
той нададе викъ зълъ и коваренъ:
„Вижте го: Не го е срамъ!
Хей, хайдукъ, не пипай тамъ!“

Панчо ни живъ, ни умрѣлъ
притаи се въвъ бюфета.
„Ахъ, бѣбривецъ папагалъ,
ахъ, проклетникъ Бенедето!“

Но бедата нѣма мѣрка,
леля Мара се досѣти
и съ тупалката за черги
приблѣжи се до бюфета.

Панчо спусна се стремглаво
съ погледъ втреченъ къмъ вратата,
ала леля Мара здраво
го притисна до стената.

*
**

Бой започна безпощаденъ —
(вий сами си представете!).
Винаги това се пада
на хайдуцитѣ проклети!
Въвъ градината на сѣнка
срѣдъ цвѣтята миризливи —
Панчо си почива въ дрѣмка,
но отъ мисли не заспива:
„Ахъ, тоя дивъ Бенедето,
той е виновенъ за гдето
биха ме днесъ. Безъ съмнение,
той заслужава презрение, —
и отмъщение.

Тозъ аржентински подлецъ
тоя испански разбойникъ, —
ще си получи вѣнецъ
за свойтъ дѣла недостойни!
Но какъ да се справя съ него?
И нему въ боя прилѣга —

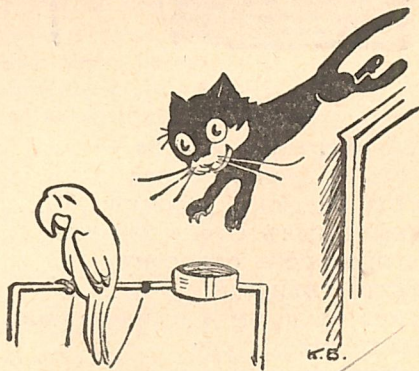
не може съсъ бой да надвия
нали?
Съ човката той ще се бие,
а много боли!“

Мисли Панчо, не заспива —
а като че ли нарочно
върху цѣвналата слива
Врабчо да играе почна,
и да прѣска бѣлий цвѣтъ. . .

Панчо много го е ядъ! —
но търпи и се приструва,
че не вижда и не чува.
Изведнажъ щастлива мисль
блѣсна въ погледа му хитъръ, —
той подскочи като слисанъ
и усмихна се честито.
„Е, най-после Бенедето
ще запомни Панча нашъ —
нека има въвъ сърцето
колкото си ще куражъ!“

Панчо се върна въвъ кѣщи —
привидно намръщенъ, —
злобно подъ вежди видя Бенедето
и качи се въ мигъ на бюфета.

Легна спокойно и даже замѣрка, —
е, кой ще му бѣрка? —
И Бенедето повѣрва че спи
и самъ си задрѣма дори.

Панчо следѣше и скочи веднага
на черната гладка тояга, —
разсипа ченийката съ малки зърна:
на Бенедето храна,
и ловко на пода избѣга. . .